

обирали, гонили, били, мжчили, но той се жертвувалъ за своя народъ. Като вѣренъ ученикъ на отецъ Паисия, той обикалялъ отъ село на село, поучавалъ народа по български езикъ, чель Паисиевата история и будилъ заспалитѣ, погърчени или порумънчени българи да се завърнатъ къмъ рода си, да не криятъ името си и да работятъ за възраждане на народа си. Отъ Враца Софроний отишълъ въ Видинъ, та и тамъ вършилъ сжщото.

И чакъ, когато видѣлъ, че турци и гърци се гласятъ да го убиятъ, той избѣгалъ въ Влашко, гдето продължавалъ да поучава тамошнитѣ българи и да пише книги. Презъ 1806 г. той напечаталъ първата на български езикъ голѣма книга, препълнена съ сказки, беседи и слова, които се четѣли всѣка недѣля въ църквата. Презъ 1807 год. имало война между Русия и Турция. Софроний подалъ молба до руския царь Александъръ I да освободи България. Софроний умрѣлъ отъ трудъ и сиромашия презъ 1813 г. въ Букурещъ. Той е втори будителъ на българитѣ.

(Следва)

